

TEOLÓGIAI HÁTTÉR A CSALÁDEGYHÁZ ÉS AZ ÁLTALÁNOS PAPSÁG TÉMAKÖRÉBEN

(Olvasmány)

A családon belüli imádságról (Ferenc pápa, Amoris laetitia, 317-318)

317. Ha a családnak sikerül Krisztusban összegyűlnie, akkor ő összefogja és megvilágosítja az egész családi életet. A fájdalmakat és problémákat az Úr keresztségével egyesülve élük át, és őt átölelve el tudják viselni a legnehezebb pillanatokat is. A család keserű óráiban olyan egységben vannak az elhagyott Jézussal, amely el tudja kerülni a szakítást. A családok lépésről lépésre eléri, hogy „életszentségüket a Szentlélek kegyelmével házasesetükön keresztül valósítják meg, részesedve Krisztus keresztségének misztériumában is, amely a nehézségeket és a szenvedéseket szeretetáldozattá alakítja”. Másrészt, az öröm, a pihenés és az ünnep, sőt még a szexualitás pillanatait is úgy élük meg, mint részesedést Krisztus feltámadásának az életteljességéből. A házastársak mindennapos gesztusaikkal megjelenítik „azt az isteni teret, amelyben megtapasztalható a feltámadott Úr misztikus jelenléte”.

318. A családon belüli imádság kiváltságos eszköz arra, hogy kifejezze és megerősítse ezt a húsvéti hitet. Tudjanak találni mindennap néhány percet, hogy együtt álljanak az élő Úr előtt, mondják el neki a gondjaikat, imádkozzanak a családi szükségletekért, imádkozva valakiért, aki épp akkor nehéz helyzetben van, kérik a segítséget, hogy képesek legyenek szeretni, adjanak hálát az életért és a jó dolgokért, kérik a Szűzanyát, hogy anyai palástjával óvja őket. Egyszerű szavakkal kifejezve: ez az imádságos alkalom nagyon jót tesz a családnak. A népi jámborság különféle megnyilvánulásai sok család számára a lelkiesség kincstárát jelentik. Az imádság közösen járt útja a szentmisén való közös részvételben éri a csúcspontját, főként vasárnaponként, a pihenés napján. Jézus kopogtat a család ajtaján, hogy megossa vele az eucharisztikus vacsorát (vö. Jel 3,20). Ekkor ugyanis a házastársak mindig megpecsételhetik a húsvéti szövetséget, amely egyesítette őket, és tükrözik azt a szövetséget, amelyet Isten az emberiséggel pecsételt meg a kereszten. Az Eucharisztia az újszövetség szentsége, amelyben aktualizálódik Krisztus megváltó műve (vö. Lk 22,20). Így megmutatkoznak azok a mély kötelékek, amelyek összekapcsolják a házasi életet és az Eucharisziát. Az eucharisztikus táplálék erő és ösztönzés ahhoz, hogy a házassági szövetséget minden nap úgy éljük meg, mint „család-egyházat”.

A családot egy kis egyház, aminek te a papja vagy

„A keresztény család – belsőleg azonosan az Egyházzal, a szentség kötelékének erejében, mely *ecclesiolává, családegyházzá vagy kis egyházzá* avatja – arra hivatott, »hogy a világ számára az egység jele legyen, és olyan módon gyakorolja prófétai szerepét, hogy tanúskodik Isten Országáé és Krisztus békéje mellett, aki felé az egész világ úton van. A házastársi szeretet, mely magának Krisztusnak a szentségben felajánlott szeretetéből forr, a keresztény párokat újfajta, az evangélium és a húsvéti misztérium által inspirált közösségiség tanúivá avatja.« (II. János Pál Pápa, Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma, 220)

„A családban kiemelkedő módon gyakorolják a családapa, a családanya, a gyermekek és valamennyi családtag keresztségi papságát »a szentségek vételében, az imádságban, a hálaadásban, a szent élet tanúságtételében, az önmegtagadásban és a tevékeny szeretetben«. A családi otthon tehát a keresztyén élet első iskolája és »az érlelődő emberiség iskolája«. Itt tanulja meg az ember a kitartó munkát, ismeri meg a munka örömét, a testvéri szeretetet, a nagylelkű, ismételt megbocsátást, és mindenekelőtt Isten szolgálatát az imádságban és az élet elajándékozásában.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 1657)

Mint a családod papja, merj kezdeményezni és összehívni családod tagjait, hogy közösen imádkozzatok. (Nem kell nagy dologra gondolni. Elég egy közös hálaadás a napért, majd egy Miatyánk elmondása.)

„A családi imádságnak sajátos tulajdonságai vannak: olyan *közösségi* imádság, amelyet a férj és a feleség, a szülők és a gyermekek közösen mondanak. Ugyanakkor ez az imádságos közösség gyümölcse és követelménye annak a közösségnek, amelyet a keresztség és a házasság szentsége táplál. A keresztyén család tagjaira egész különlegesen érvényesek azok a szavak, amelyekkel az Úr Jézus a jelenlétét ígéri: »Ismét mondom nektek: Ha ketten közületek egyetértenek a földön minden dologban, amit csak kérnek, meglesz nekik az én Atyámtól, aki a mennyekben van. Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűltek az én nevében, ott vagyok közöttük.«” (Familiaris Consortio, II. János Pál pápa apostoli buzdítása, 59.)

„Nagyon jelentős, hogy éppen az *imádságban és az imádság által fedezi föl az ember a legegyszerűbben és a legmélyebben a maga sajátos személyiségét*: az emberi »én« az imádságban fogja föl a legkönnyebben személy voltának mélységét. Ez a családra nézve is érvényes, mely nemcsak a társadalom alapvető »sejtje«, hanem egész különleges személyiséggel is rendelkezik. Ez a maga első és alapvető megnyilvánulását és megerősítését akkor nyeri, amikor a családtagok a Miatyánk közös imádságában találkoznak. Az imádság megerősíti a család lelki összetartozását azáltal, hogy részesíti »Isten erősségében«. (Levél a családokhoz, II. János Pál pápa, 1994-ben, a Család Évében, 4.pont)

„Ez az *a papi feladat*, amelyet a keresztyén család gyakorolhat és kell is gyakorolnia a családi és házastársi élet mindennapos dolgaiban, szoros összeköttetésben az egyetemes Egyházzal. Így a keresztyén család *arra hivatott, hogy megszentelődjék és megszentelje az egyházi közösséget és a világot is.*” (Familiaris Consortio, II. János Pál pápa apostoli buzdítása, 55.)

Bátran kövesd Szent József példáját és kérd az ő közbenjárását önmagadért és rád bízott családodért.

„A II. Vatikáni Zsinat tovább fokozta bennünk a fogékonyságot Isten »nagy tettei« iránt. Nevezetesen az *üdvösség azon terve iránt*, amelynek József kimagasló szolgálója volt. Amikor tehát annak oltalmába ajánljuk magunkat, akire maga Isten bízta rá »legdrágább és legnagyobb kincsei védelmére«, *akkor egyben azt is meg akarjuk tőle tanulni, hogyan szolgáljuk »az üdvösség tervét*«. Legyen Szent József mindannyiunk számára *Krisztus üdvözítői küldetése* szolgálatában az egyedülálló tanítómester. Olyan szolgálat ez, amely az egész Egyház és minden egyes tagjának ügye: a házastársaké és szülőké, azoké, akik kétkezi munkájukból vagy bármilyen másféle munkából élnek, és azoké is, akik a szemlélődő életre vagy az apostolságra kaptak meghívást. (II. János Pál pápa, Redemptoris custos, apostoli buzdítás Szent József személyéről, 32.)

